

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 154. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613574928/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

FEMTENDE CAPITEL.

Høstgildet.

Den næste Aften var bestemt til den omtalte Fest, hvortil en stor Deel af Landsbyens Indvaanere allerede tidlig indfandt sig. De unge Mænd havde deres Øxer med, som det er Brug i disse Egne, thi de Øxer, hvormed de springe over Fieldkløfterne, hvorefter de bane dem Vei i Skovene, og hvormed de fælde deres Fiender, lægge de heller ikke til Side, naar det gjelder Leeg og Dands. De Ældre havde ingen Vaaben med; de fleste af dem vare indhyllede i Pelsværk. Rundt om vare Væggene smykkede med Krands af Ax, med grønne Grene og Løvpletninger, midt imellem disse stak store Hiorte- og Daadyrs horn frem, der vare fastslagne til Væggene, saa det næsten saae ud, som om det dristige Vildt strakte sine Takker ud imellem Skovens Grene. Endelig fandtes et stort Arnested i en Krog af Værelset, hvor man havde tændt Ild for de ældste af Selskabet.

Emilie, der vel vidste, at hun, formødest sin fremmede Herkomst, ikke var velkommen i slige Forsamlinger, havde klogelig undskyldt sig, ogsaa Alexandra, som ikke kunde taale stor Støi, blev paa sit Værelse; Casimir var derimod tilstede, og syntes i Begyndelsen at more sig fortræffeligt, men pludselig forandrede hans Lune sig, han klagede over Kiedsomhed og forsvandt endelig, og man saae ham ikke igien den hele Aften, kun Adalbert, Leontine og Czernim bleve, saalænge Festen varede.

Kort efter sin Ankomst i Selskabet mødte Adalbert Leontine med et fyldt Bæger i Haanden. »Hvem skal have det?« spurgte han. — »Den ældste af dem, der sidde ved Ilden,« svarede hun og gik videre; men Adalbert bemærkede nu tre krumryggede Oldinge,

der, svøbte i Pelsværk, sadde ved Arnestedet. Blandt disse var der især en, der, fremfor de andre, havde naaet en høj Alder; hans Øine syntes overtrukne med Horn, for Resten havde han en fiern Liighed med de store, hvide Søfugle, der undertiden i strenge Vintre komme opad Weichselen; til ham nærmede Leontine sig, og rakte ham Bægeret.

Den Gamle betragtede hende et Øieblik, og det syntes, ligesom to svage Funker vilde lyse giennem Hornet, der omgav hans Øine. »Jeg havde en Datter, som denne!« sagde han, »men hun er død, og jeg plantede et Træ paa hendes Grav, men det er udsaaet.«

Efter disse Ord, greb han Bægeret, og tømmede det, hvorefter han henfaldt i en dyb Taushed, dog efter nogen Tid hævede han igjen sin Røst og udsagde: »Jeg er kommen til de Aar, hvori Sønnen er kort, og hvori man opstaaer tidlig om Morgen, naar Lærken synger, dog har jeg nu ikke hørt Lærken i mange Aar, thi den synger svagere nuomstunder, end i min Ungdom, heller ikke har Solen den Glæde og Mæden den Kraft, som i gamle Dage.«

»Hvem er denne Olding?« spurgte Adalbert.

»En Puppe, indspunden for det tilkommende Liv,« svarede Czernin; »saavidt jeg kan slutte, thi selv kiender han ikke sin Alder, saa er han over hundrede Aar; han forlader ellers aldrig sin Hytte, kun naar en sliig Fest indtræffer, bringe hans Naboer ham herop. I øvrigt har han nu i mange Aar været død, og hans Siæl er lukket for de fleste Indtryk udenfra.«

Saasnart den Gamle hævede sin Røst, blev der en dyb Taushed i Salen, og Enhver lyttede til denne Stemme, der snarere syntes at ligne Klage-toner af en Aand, fængslet i en Gravhvelving, end Røsten af et levende Menneske.

Imidlertid var Bægeret gaaet rundt til alle Gie-